

dem ud med et Særnbanevog, for at de kunne foretage et bestemt Arbejde, og fører dem hjem med et Tog, saa maa deres Arbejdstid anses for at være indbefattet i den Tid, i hvilken de køre med Togene, forekommer det mig. Men det hele Forhold er saa kompliceret, at det ikke kan forlanges, at der skal kunne opstilles en almindelig Regel. Jeg kommer saa til Vædringsforslaget Nr. 10, hvor der er Tale om den Tid, efter hvilken Retten til Understøttelse indtræder. Fler-tallet foreslaar 6 Uger, nogle ville have det forandret til 7 Dage, andre til 12 Uger. Det sidste tror jeg nok er det rigtige. Den ærede sidste Taler mente, at den Tanke, der ligger deri, ikke stemmer med Lovforslagets Tanke. Jo, det er ganske i Overensstemmelse dermed. Thi hvad gaar Lovforslaget ud paa? Det gaar ud paa, at Ulykkestilfælde for Arbejderen skal erstattes af vedkommende Vedrift, at der paahviler Tredjemand et Ansvar for de Ulykkestilfælde, der ske, og man kan ikke forlange, at der skal paahvile ham et Ansvar for alle Smaating, som enhver kan forsikre sig imod ved almindelig Ulykkesforsikring. Man kan dog afstorte Lovforslagets Friist noget, og jeg anser 12 Uger for det rette. Det stemmer med Lovforslagets Tanke, at det er de betydelige Tilfælde, som man gør Arbejdsgiverne solidarisk ansvarlige for, men ikke de ubetydelige Tilfælde. Og saa har det ærede Medlem, der talte for de 7 Dage, og ogsaa andre glemt at fremhæve en Hovedregel, som er kommen ind i Paragraffen og som jeg har foreslaaet de Herrer eller i alt Fald under første Behandling har sagt, at de kunde sætte ind, og det er den, at skønnes det, at Ulykkestilfældet er et saadant, at det vil medføre en livsvarig Indskrænkning i hans Arbejdssevne, regnes Understøttelsen fra den Dag, Ulykkestilfældet er indtraadt. Det er altsaa ganske konformt med Tanken, at det betydelige Ulykkestilfælde, som strækker sig ud over Barigheden af en forbigaende Sygdom, erstattes fuldt og erstattes fra den Dag, det er indtraadt. Dette er ganske bestemt Lovforslagets Hovedtanke, men deraf kan man ikke slutte, at man kan gaa med til et hvilket som helst Dagetal. Desuden, vil man gaa til et saadant ubetydeligt Dagetal, bliver der snart ikke det mindste Tilfælde, f. Eks. hvor en Mand styrer sig i en Finger, uden at der skal en Undersøgelse

til som den, der kræves efter dette Lovforslag, og saa bliver Apparatet saa stort, at det ikke bliver overkommeligt at bruge det. Ellers er efter min Mening Apparatet her nok overkommeligt, og jeg tror ikke, der er tillagt Kommunalbestyrelserne anden Virksomhed, end de kunne, ville og ogsaa bør paatage sig, nemlig at tilvejebringe de fornødne Lister. Naar ærede Medlemmer have talt om Opkrævning af Kommunalbestyrelserne, baade i By og paa Land, ere de ganske i Bilerede. Det er der ikke Tale om. I Byerne opkræves Bidraget med Kommuneskatterne og for Landdistrikterne med Hartkornsskatterne. Det er altsaa ikke noget, som paahviler Kommunebestyrelserne, det er noget, som forterer under de administrative Organer, som sædvanligvis varetage den Slags Opkrævninger, dels for Staten, dels for Kommunerne. — Vædringsforslag Nr. 13 stemmer heller ikke med Lovforslagets Hovedtanke, idet det lader Erstatningen beregnes af den fingerede Arbejds løn. Lovforslagets Tanke er netop den, at det er den virkelige Arbejds løn, der ligger til Grund. Dette gælder om dette Forslag, og det gælder ogsaa Forslaget Nr. 24. — Vædringsforslag under Nr. 14 handler om de yngre Personer. I Lovforslaget har jeg tilladt mig at foreslaa, at der skulde sættes Takster af den ganske simple Grund, at de kunne tjene uden Løn. Der har man ønsket, at der ogsaa skulde ind sættes Takster for virkelige Arbejdere, Arbejdere, som have fuld Løn. Den Tanke at komme til Minimumstakster ligger ikke fjærnt fra mig, men det er et stort Spørgsmaal, om Lovforslaget kan være tjent dermed, og om man tillige ikke let kommer til at fastsætte Normaltakster. Jeg anser det derfor for meget tvivlsomt, om det er en Forbedring af Lovforslaget, Mindretallet der har foreslaaet. — Vædringsforslaget under Nr. 15 kan jeg ikke have noget imod. Det gaar ud paa, at Enteforsørgelsen forhøjes, og at der gives Bidrag til indtil 5 Børn. Der er et Mindretal, som har stillet en endnu højere Forsørgelse for Enten, men saa t lade de kun at forsørge 3 Børn. Det forekommer mig, at Vædringsforslag under Nr. 15 rammer det rette. — Saa komme vi til Forslaget om Enten, der gifte sig paa ny, stillet af et Mindretal. Jeg tror heller ikke, at der er nogen som helst Grund til at sætte en